

Mikkel Tode Raahauges prædiken 3. søndag i advent

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

15. december 2024

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 11, vers 2-10

Salmer

Skyerne gråner, og løvet falder
O kom, o kom, Immanuel
Vi sidder i mørket, i dødsenglens skygge
–

Blomstre som en rosengård
Hvorledes skal jeg møde
Op, glædes alle, glædes nu

1

Notre Dame – Ørkenen blomstrer!

”Emmanuel – Gud med os!”

5

Det er navnet på den over 2,5 meter brede og 13.320 kilo tunge basklokke, som hænger i sydtårnet i den verdensberømte domkirke i Paris, Notre-Dame. Paris’ bankende hjerte, bliver den også kaldt – og med rette, både fordi enhver, der har været så heldig at opleve dens dybe røst véd, hvordan dens enestående klang går lige i brystet. Men også – og især – fordi det er Emmanuel, der som den første forkynder for pariserne hver gang, noget afgørende er på færde; i kirken, i Frankrig eller i verden. I umindelige tider har den løftet sin stemme i løbet af året til jul, påske, pinse og andre højtider. Det var Emmanuel, der i sin tid bebudede afslutningen på både 1. og 2. Verdenskrig, ligesom den med manende alvor har opfordret til bøn i forbindelse med de mange islamistiske attentater, som Frankrig har været udsat for henover de sidste årtier, men også f.eks. i forbindelse med terrorangrebet på Utøya d. 22. juli 2011, hvor min mor og jeg selv hørte Emmanuel, mens vi gik langs Seinens højre bred om formiddagen og med ét forstod, at de forfærdelige rygter fra vores broderland, som vi havde hørt om i radioen om morgenen, var sande.

20

På den måde har Emmanuel altid haft en afgørende betydning for livets rytme og verdens gang, om ikke andet, så i det mindste for pariserne. Men siden den
25 omfattende brand, som i foråret 2019 ødelagde store dele af Notre-Dame – de fleste af os kan garanteret huske de uhyggelige billeder af det høje, slanke spir, der styrtede og gik til i luerne fra det, der mest af alt lignede et helvede på jord – der har den hængt stille og tavs i sit mørke klokketårn. Uden at kunne leve op til kald som Paris' første forkynder.

30

På mirakuløs vis – næsten som ved guddommelig indgriben – skete der ikke Emmanuel noget ved den skæbnesvangre brand, der efterlod Notre-Dame som en rygende ørken. Og da Emmanuel forrige lørdag aften i forbindelse med genåbningen af den ikoniske katedral sendte sine første toner ud over lysenes by,
35 blev den hilst af jubelråb og klapsalver, der bredte sig som ringe i vandet fra Ile de la Cité, den lille ø, som domkirken ligger på, til begge breder af Seinen. Notre-Dame var blevet genoplivet; Emmanuel var den første til at forkynde det, og Paris' hjerte bankede igen.

40 Jeg véd ikke, om der var nogle af jer, der fulgte med i genåbningen derhjemme forrige lørdag. Jeg gjorde – jeg sad som klistret til skærmen – og selvom der også var en anden Emmanuel, der vist forsøgte at stjæle showet den aften, så lykkedes det ham aldrig sådan for alvor. For det var noget andet og mere, der var på spil den aften end det i øvrigt usædvanlige forhold, at en politiker for en gangs skyld
45 havde holdt, hvad han havde lovet og leveret resultater. Genåbningen af Notre-Dame var intet mindre end en manifestation af håbets forløsning; en åbenbarelse af, hvad hjerterne vil. Og da ærkebiskoppen trådte frem for midterdørene og bad: "Notre-Dame, du håbets vidne! Løft dine porte, så at nådens lys må stråle over vores liv, og vores øjne tindre og genskinne i lyset fra
50 opstandelsen!" og dørene åbnede sig til lyden af tusindvis af stemmer fra domkirkens indre, som sang: "Se: Gud dvæler blandt mennesker!" da var det virkelig, så hårene rejste sig. Fordi man lige dér anede, at Notre-Dame på forunderlig vis selv vidnede om evangeliet: "Ørkenen blomstrer!"

55 Det var bevægende ud over alle grænser, for hvor kan man dog komme til at længes efter at få den slags tegn at se i den dødsmerkede verden, der er vores – og de er sjældne! Det var også dét, som Johannes Døber i fængslet i sin tid ønskede sig så brændende at få at se: et tegn på, at hans eget kald til at være Guds Riges første forkynder ikke havde været helt forgæves. For som han nu sidder
60 dér i sin mørke celle og må indse, at han kun har sin død i vente, da kommer han

forståeligt nok i tvivl om, hvorvidt hans forkyndelse overhovedet har været sand: om Guds Rige virkelig er på vej; om Jesus virkelig er den, som han påstår at være, eller om verden mon hellere skal vente på en anden. På én, der kan finde
65 ud af at holde, hvad han lover – og levere resultater.

Man behøver næppe at have siddet på dødsgangen eller i det hele taget være i besiddelse af en fantasi i verdensklasse for at sætte sig ind i Johannes Døbers situation. Også vi kan jo komme til dét sted, hvor livet i den dødsmerkede
70 verden meget let kan komme til at tage sig ud, enten som en rygende ørken eller som et fængsel. Som et mørkt klokketårn, hvor man som en anden Quasimodo bliver holdt fanget, og som man ikke har nogen jordisk chance for at bryde ud af ved egne kræfter. Dét er det som bekendt, at tvivlen kan begynde at ulme lige så
75 stille i det indre. Og spørgsmålet bliver så, når dens flammer pludselig har fået fat, om man i dét afgørende øjeblik tør overgive sig til håbet, selvom det er usikkert – eller om man ligesom bare affinder sig med sin skæbne og før eller siden bliver kvalt i røgen eller ligefrem styrter og går til i luerne fra ens eget personlige helvede på jord?

80 Begge muligheder ligger lige for. Og mens der uden tvivl godt kan være en form for lettelse forbundet med at give op, så vil Jesus have os til at satse på det første. For hvor der er håb, dér er der også liv, og fordi vi er skabt til at leve det, er beskeden også både til Johannes Døber og til os – uanset, hvilken ørken eller hvilket fængsel, vi hver især måtte befinde os i: ”Blinde ser, og lamme går,
85 spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig!”

Til alle os, som er fattige på både tro og håb af alle mulige og umulige grunde, og som derfor også så let lader os forarge på livet, til os lyder evangeliet om ham,
90 i hvem Gud ville dvæle blandt mennesker som Guds Rige i verden. Ikke for at frelse os fra virkeligheden, men for at være med os hele vejen gennem den virkelighed, der er vores. Så at vi virkelig kan leve i den i tillid til, at ligesom Gud førte sin Søn ud til livet gennem døden, sådan vil Gud også holde sit løfte til os og føre os frem til vores forløsning; gennem alle vores ørker og fængsler mod
95 dét, som hjerterne vil.

Det er hele evangeliet i en sum. Og dét er vel at mærke ikke et evangelium, som er beholdt store og stolte katedraler. Det lyder også hér i vores lille, ydmyge fiskerkirke, som dog – nøjagtigt som Notre-Dame – i sin tid blev bygget for at

enhver, som længes efter det, kan komme herind og blive genoplivet ved evangeliets klang, som går lige i brystet: ”Emmanuel, Gud med os! Så at vi med dét evangelium i hjertet kan gå ud i den dødsmerkede verden igen som frie mennesker. Med nådens lys strålende om vores liv og øjne, der tindrer og
105 genskinner i lyset fra opstandelsen. Som dem, der i kraft af troen og håbet kan se på vores liv i den og vidne om det:

”Ørknen blomstrer!”

110 I Jesu navn.

Amen.

Kilde
115 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
120 3. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-3-sondag-i-advent>

125

130

135